

Csapodiné Gárdonyi Klára

(1911–1993)

1911-ben, január 1-jén született, 1929-től 1935-ig Grácban és Budapesten tanult, aztán kis híján hatvan évet töltött a magyar kultúra szolgálatában. 1973-ban az irodalomtudomány kandidátusa, 1990-ben doktora lett, megkapta az Akadémia elnökének a díját. Meghalt 1993. december 4-én. Az irodalomtudomány művelői 1935 óta találkozhattak vele az Országos Széchényi (akkor még nemzeti múzeumi) könyvtárban, ahol a századfordulón apja, a székesfeváros nagy érdemű főlevéltárosa is kezdte a pályáját. Ő mindvégig ott maradt. 1939-től a Kézirattár munkatársa, 1962-től vezetője volt, míg 1970-ben nyugdíjba nem ment. Ő kezdeményezte az ötvenes évek végén a központi kéziratkatalógus felállítását. Nevét a szakmabeliek 1936-ban ismerték meg, amikor Horváth János vezetésével készült disszertációja (*A biedermeier a magyar költészetben*) megjelent, és hírt adott róla a Pester Lloyd, a Napkelet, az Egyetemes Philologiai Közlöny, a Protestáns Szemle, az ItK. És még sokáig fognak vele találkozni azok, akik középkori kézíratainkkal foglalkoznak. Tevékenysége – noha a 19. század felé indult, Mikszáthot is adott ki – e téren volt a legjelentékenyebb, és a halál sem vetette végét, mert (úgy tudom) van néhány munkája, amely még megjelenésre vár. Kodikológiai munkássága a középkor több területére kiterjedt (a Képes Krónika, az európai kódexfestészet, Anjou Endre bibliája, Vitéz János, hogy csak a legemlékezetesebbeket említsem), de mindenekelőtt a korvinakutatás volt az, amelyet a sajátjának érzett, és amely a leghálásabban viszonzta szorgalmát: rengeteg résztanulmány után 1967-ben létrejött, és azóta 15 kiadáson keresztül teljesedik a Csapodi Csabával közösen kimunkált Bibliotheca Corviniana. Az utóbbi évtizedek hazai könyvtermésében kevés olyan kötet akad, amely nemzetközi siker tekintetében ezzel fölvehetné a versenyt.

Kulcsár Péter

V. Windisch Éva

(1924–1993)

1993. december 12-én váratlanul elhunyt dr. Vörös Károlyné dr. Windisch Éva, az Országos Széchényi Könyvtár Kézirattárának nyugalmazott vezetője, a történettudomány kandidátusa.

Windisch Éva 1924-ben született Budapesten. A Pázmány Péter Tudományegyetemen történelem–latin szakos tanári és – sub laurea almae matris – doktori oklevelet szerzett 1947-ben. Még hallgató korában könyvtárkezelőként dolgozott a Szekfű Gyula vezette egyetemi Magyar Történeti Intézetben, majd díjtalan gyakornok lett az Országos Széchényi Könyvtárban. 1948-tól egészen 1985-ben bekövetkező nyugdíjba vonulásáig a Kézirattárban dolgozott, melynek 1970-ben osztályvezetője lett. Vezetői tevékenységének 15 esztendeje alatt kidolgozta és a gyakorlatba ültette a fondfeldolgozás szabályzatát, s a gyűjteményt számos